

„Szomjazom”

Lekció: Zsolt 69, 15-22/Text: Jn 19,28

Ma Jézus a kereszten mondott egyetlen kijelentésére fogunk koncentrálni.

Egyébiránt Jézus hétszer szólal meg a kereszten az agóniája során, és mindegyik megnyilatkozása hatalmas jelentőségű. Egyrészt azért, mert Isten Fia mondja, másrészt azért, mert azokban a pillanatokban mondja, amikor a világ megváltását véghezviszi. Az emberi történelem legmeghatározóbb helyén és időpontjában.

Ma Krisztusnak a kereszten mondott ötödik szavát fogjuk közelebbről megnézni.

„Szomjazom”: rövid és egyszerű kijelentés. Vajon a mi szánkat milyen gyakran hagyta el az a mondat: „szomjas vagyok” – vagy „szomjazom”. Az emberi test létezésnek alapfeltétele a folyadék. Az emberi (de az egész földi élet) élet számára az oxigén után a víz a legnélkülözhetetlenebb elem. Mivel rendkívül fontos fizikai értelemben, ezért nem meglepő, hogy a spirituális valóság kifejezésére is alkalmas; ezért aztán a Szentírás tanításai között is sokszor előfordul.

De visszatérve a vízre, mint anyagra: tény, hogy nagyon sok folyadékra van szükségünk ahhoz, hogy a testünk megfelelően tudjon működni. Az emberi test nagyon hamar képes dehidratálódni. Az ember 4-6 hetet bír ki élelmiszer nélkül, víz nélkül azonban csak néhány napot. Jézus teste a kereszten dehidratálódott. Ne felejtsük el, hogy Jézus estétől egészen másnap reggelig egyfolytában különféle tortúrákon, szenvedéseken megy keresztül. A történet a Gecsemáné kerti lelki tusáival kezdődik, amikor arról olvasunk, hogy vért könnyezett. Aztán elfogják, elviszik Annáshoz, majd tovább viszik Kajafáshoz, az akkori főpapokhoz; mindeközben nem mindennapi fizikai atrocitásokat él át. Onnan tovább hurcolják Pilátushoz, a római helytartóhoz. Majd Pilátustól Heródeshez, a zsidó negyedes fejedelemhez, majd Heródestől megint Pilátushoz. Tövisszörűt nyomnak a fejére, megkorbácsolják. Mindeközben egyfolytában gúnyolják. A vérvesztés, az ideges feszültség, az alváshiány, a totális kimerültség égető szomjúságot okozott. Nem beszélve a konkrét kínról és fájdalomról, amit keresztre feszítése közben élt át; mindezek közvetlen előzményei lehettek a kiszáradásának.

Érdekes momentum, amikor az Írás szövege szerint az ott lévő katonák közül az egyik, ecettel megtöltve egy szivacsot, izsópra tűzve odanyújtotta Krisztus szájához. Sokan azt hiszik, hogy itt félrefordították a szöveget, mivel az izsó csak egy nádszál, és maximum két láb hosszú. De ha visszatekintünk az első páskára (ami a Biblia második könyvében van megörökítve), azt látjuk, hogy a zsidók izsópot, izsó ágakat használtak ahhoz, hogy a házak ajtófélfáira és a szemöldökfára a

levágandó bárány vérének felkenjék. A páskabárány vére mentette meg Isten népét, a kereszten pedig Krisztus vére mentette meg a világot a bűntől. Tegyük hozzá: ez egy olyan részlete az eseményeknek, amelyről a többi evangélium nem tesz említést. János apostol írta meg utoljára az evangéliumát. Biztos vagyok benne, hogy ismertté akart tenni olyan dolgokat, amelyek még nem voltak azok.

Ha megnézzük Jézusnak eme kijelentését, hiszem, hogy Isten, a Szentlélek által nem véletlenül sugallta Jánosnak, hogy ezt a valós eseményt lejegyezze; legalább 3 okot lehet megnevezni, és most ezt a lehetséges 3 okot szeretném közelebbről ismertetni.

1.) Azt hiszem az első ok, amiért leírta János Jézusnak e kijelentését, az volt, hogy megmutassa, Jézus valóban megtapasztalta a valóságos és fizikai emberi valóságot, annak szenvedéseivel együtt.

Amikor János az evangéliumát írta, körülbelül Kr.u.100 körül, a vallásos és a filozófiai gondolkodásban felütötte a fejét egy irányzat, nevezetesen a gnoszticizmus. A gnoszticizmus egyik központi és meghatározó tantétele az volt, hogy a lélek/szellem mindenestül jó, miközben az anyag, úgy ahogy van, gonosz és rossz; ebből az elgondolásból aztán számos más dolgot is levezettek: pl. azt, hogy Isten, aki tisztán lélek, soha nem venne magára testet, hiszen a test az anyag, az anyag márpedig rossz. Tovább következtettek, és arra jutottak, hogy Jézusnak soha nem volt valódi, fizikai teste. Azt gondolták, hogy nem volt más, mint egy fantom. Példának okáért azt állították, hogy amikor Jézus sétált, a lábai nem hagytak nyomot, azaz Jézusnak nem volt lábnyoma, hiszen tiszta szellem volt egy látszat testben. Odáig jutottak a következtetésükben, hogy mivel Isten nem tud szenvedni, ezért Jézus sem szenvedett soha, és az egész tortúrát, a passiót, a kereszten való eseményeket valódi szenvedés nélkül élte át. Ráadásul azt hitték, hogy ezzel adják meg a megfelelő tisztelet Istennek és Jézusnak; csak hogy ezzel Jézus egész küldetését és személyét kérdőjelezték meg. Ha Jézus valaha is megváltotta az embert, akkor igazi emberré kellett válnia. Azzá kellett válnia, ami mi vagyunk. Úgy gondolom, ez volt az egyik oka annak, amiért Jánosnak le kellett írnia ezeket a szavakat; így akarta megmutatni, hogy Jézus valóban szenvedett. Megmutatni, hogy a szenvedések, amelyeken Jézus keresztülment a kereszten és annak előtte, valódiak voltak. Jézus embersége és szenvedése valós volt. Jézus szomjúsága valódi volt. Amikor Jézus a pusztában 40 napig böjtölt, és kísértések törtek rá, akkor valóban meg kellett ezekkel kísértésekkel küzdenie; az éhség, amit ezalatt az idő alatt érzett, valóságos volt. Pontosan ezért próbálta meg a Sátán Jézust rávenni arra – még földi szolgálata kezdetén –, hogy isteni hatalmát használva változtassa a köveket kenyérré. A Sátán tisztában volt vele, hogy Jézus valóságos ember, és mint ilyen, valóságosan megtapasztalja azt a kínzó éhséget, amit bármelyikünk megtapasztalna, ha nem venne magához ételmezt 40 napig. Továbbá ezért állította Jézust a templom párkányára is – azaz a templom tetejére –, és próbálta rávenni, hogy vesse le magát onnan, így tesztelve Istent, az Atyját, aki majd úgyis megmenti. Miért számítanának ezek a kísértések, miért lennének

egyáltalán kísértések, ha Jézus nem érezne éhséget, szomjúságot, ha a teste egy ilyen ugrástól sértetlen maradna; ha nem tudná megütni magát, ha nem szenvedne el zúzódásokat és töréseket? Miért imádkozott volna a totális agóniája közepette Jézus a Gecsemáné kertben, amikor elkezdett vért izzadni, amikor is szembenézett azzal, felkészült arra, amin nem sokkal később keresztül kellett mennie, ha nem érezne valódi félelmet, ha nem érezne valódi fájdalmat; ha nem lenne ugyanolyan emberségében, mint te vagy én?

Lehet, hogy úgy gondoljuk, hogy Krisztus emberségének és istenségének a kérdése régi történet, jóval több, mint ezer éves, és ezen már nincs mit megvitatni. Megtették az egyházatyák régen különféle zsinatokon. A probléma azonban mégis aktuális: menjünk be az első nagyobb könyvtárházba, és számos gnosztikus szellemiségű könyvre akadhatunk –és ezt nem reklámból mondom; pl. Júdás evangéliuma, vagy Júdás és Jézus aktája, vagy „az elveszett evangélium”-ról szóló könyv, amely ugyancsak Júdás alakját állítja a középpontban. Tömegek fálják ezeket az olvasmányokat; hátra valami többet tudnak meg; Végre valami mást, mint a jól ismert történet..

Júdás evangéliumában Jézus azt mondja Júdásnak: „Te azonban mindegyiküknél nagyobb leszel. Te fogod ugyanis feláldozni az embert, aki magában hord engem.” E kijelentés szerint az ember csak egy hordozója Krisztusnak, az istennek; egy „járulékos” dolog, amelytől meg kell szabadulnia, hogy az istenség utat találjon az éteri fénybe, ahonnan jött.

Vajon miért ilyen erős a vágy bennünk, emberekben, hogy Krisztusban az embert, aki sírt, szenvedett, fájdalmakat élt át, háttérbe állítsuk, elfelejtsük, vagy letagadjuk; talán mert túl nehéz elfogadni, hogy mi semmit nem tehetünk, hanem helyettünk mindent ő tett meg, ugyanolyan emberként, mint amilyenek mi vagyunk? Inkább az ember próbálkozik; próbál meg saját maga kiutat találni a problémáiból; és ez az egész életünkre jellemző. Megszervezni, megoldani, elintézni, megharcolni. Ha Krisztus nem szenvedett, csak isten volt, egy szellem, aki végre levethette magáról az alapjaiban rossz anyagi testet, akkor nem ő szenvedett értünk, hanem nekünk kell valamit tenni, hogy olyanná váljunk, mint ő. Nekünk kell kiharcolni, hogy felemelkedjünk hozzá; hogy elérjük azt a kiváltságos szintet, állapotot, amit előttünk már elért ő. Miért könnyebb sokaknak ezt elfogadni, mint pusztán beismerni, hogy mi semmit nem tehetünk, és ő, emberként, vállalva velünk a sorsközösséget, az élet minden területén, tett meg értünk mindent. Azért, mert ez utóbbihoz nem kell más, mint alázat. És mindig ez a legnehezebb az embernek.

Míg Jézus megteheti, hogy mérhetetlen alázatról tanúságot téve mennyei dicsőségét ott hagyva, belép világunkba, és így részesedik a mi emberi mivoltunkban, és így a mi szomjúságunkban, mi nem tehetjük meg –amit a gnosztikusok tanítottak-, hogy kilépünk innen, és megszerezzük Jézus teljes megelégedését. Ezt egyedül tőle kaphatjuk meg, ajándékként.

Úgy gondolom azonban, hogy Isten nem csak a gnosztikus gondolatok miatt sugallta Jánosnak, hogy Jézus szenvedésének eme pillanatát beleírja az evangéliumába.

2.) Krisztus követőinek ugyanúgy üzen e kijelentés. Számunkra ugyanúgy fontos mindez. Az a fizikai kín és szenvedés, amin Jézus keresztülment, miattunk is történt.

Amikor Jézus megsiratta Jeruzsálemet, amiért elutasították őt – ahogy korábban Isten prófétáit –, akkor a könnyei a valódi fájdalom és kín könnyei voltak. Még ha Jézus ma nem is olyan testben van már, mint akkor (hiszen feltámadt, első zsengeként), talán ma is könnyeket hullat azokért, akik továbbra is nemet mondanak rá. Újra hangsúlyoznunk kell: az emberi test szenvedése, gyötrelme és megrendítő szomorúsága, amit itt látunk, értem és érted.

De Jézus a kereszten nem csak testi kínokat élt át, hanem lelkieket is, hiszen ne felejtsük el, átélte – miközben az emberiség összes bűnét elhordozta –, ahogy az Atyával való kapcsolata megszakadt. Az a kapcsolat szakadt meg, amely a legszorosabb kapcsolat a világon. Átélt a teljes elhagyatottságot. Jézus a Máté evangéliuma szerint így kiáltott fel: „Éli Éli, lámá sabaktani”, ami azt jelenti: „Én Isten, Én Istenem, miért hagytál el engemet!” A totális magára hagyottság érzése.

Amikor Jézus azt mondja, szomjazik, továbbra is saját Atyjától való teljes elhagyatottságot tapasztalja. Hiszem, hogy nem csak fizikai értelemben érez szomjúságot, hanem szellemi-lelki értelemben is. Hiszem, hogy mindez kifejezi azt a szomjúságot, amit akkor érzünk, ha a mennyei Atyával nincs kapcsolatunk.

Isten az emberi testet úgy alkotta meg, hogy a helyes működéshez szüksége van folyadékra, vízre. Lelkünket is hasonlóképpen alkotta meg: szükségünk van az Istennel való kapcsolatra. Ha Istennel nincs kapcsolatosunk, akkor lelkünk szomjazik; nem más, mint egy üres, száraz hely, amelyet csak Istent Lelke tölthet be. Bármit is teszünk, nem tudjuk magunk megszüntetni ezt az ürességet. Hallgassuk meg a 42. zsoltár szerzőjét, Dávidot: „ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik az én lelkem is hozzád, Istenem. Isten után szomjazik lelkem (...) Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?” Milyen érzékletesen fejezi ki az Isten utáni éhséget, az Istenre vágyó mély szellemi szomjúságot. Ez az a szomjúság, amelyet csak az Istennel való közösség enyhíthet. Ézsaiás az 55. fejezetben meghívást intéz minden emberhez: „Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért!” Amikor Jézus szomjazik, nem csak fizikai szomjúságot érez, hanem lelkit is egyszersmind. Jézus nem először beszélt fizikai és lelki szomjúságról. Emlékezzünk csak a samáriai asszonnyal való beszélgetésére a kútnál: Jézus inni kért tőle. Az asszony megdöbbsent, hogy egy zsidó férfi egyáltalán megszólította. Jézus elkezdett beszélni az asszonynak arról az élő vízről, amelyet csak ő képes adni. Az asszony azt gondolta, hogy fizikai értelemben beszél a vízről. Csodálkozott hát, hogy milyen vízről beszél neki a kútnál ülő férfi, hiszen nem volt nála semmi, amivel vizet tudott volna meríteni. De Jézus azt mondta neki: „*aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé*

meg nem szomjazik, mert az a víz örök életre buzó forrássá lesz benne." Az asszony ezek után még mindig azt hitte, hogy fizikai értelemben beszél a vízről Jézus. Azt mondta: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen ide járnom meríteni.” Eleve furcsa időpontban jött ki asszony – nem délben szoktak az emberek kimenni a kúthoz –, valószínűleg azért, hogy ne találkozzon az emberekkel, akik egyébként is mindenfélét suttoztak róla. Ez az asszony ugyanis már 5 alkalommal volt házas, és éppen akkor egy olyan férfivel élt együtt, aki nem volt a férje. Jézus rákérdez a férjére, az asszony válaszol, majd Jézus mindent elmond róla. Jézus tudta, hogy az asszonynak szembe kell néznie a tetteivel, meg kell bánnia a bűneit, hogy biztosítani tudja számára az élet vizét, hogy enyhítse lelki-szellemi szomjúságát.

Némelyeknek olyan lelki szomjúsága van, amelyet csak Isten tud megelégtetni. Sokan hajszoják a megelégedést, de mindig elillan. Minden formáját végig próbálják, amit csak tudnak; fizikai, esztétikai vagy intellektuális területen; a zenében, a drámában, filozófiában, utazásban vagy érzéki kielégülésben- és minél többet kutatnak, annál frusztráltabbak és üresebbek lettek.

Isten tudja, milyen verem van a lelkedben. Számos dologgal próbáltad már betömni ezt a lyukat, de semmi sem használt. Krisztus élő vizet tud nekünk adni. Ő képes egyedül elvenni a valódi szomjúságunkat. Lehet, hogy a bűneid akadályoznak meg abban, hogy képes legyél magadhoz venni ezt az élő vizet. Isten azt akarja, hogy közösségben, kapcsolatban legyünk vele, hogy betöltse minden óhajunkat, minden vágyunkat. Azonban kérnünk kell bűneink bocsánatát és el kell fogadnunk az Úr irányítását.

Azoknak pedig, akik nem fordultak még oda Istenhez, azoknak fel kell ismerniük, hogy azaz úr, amit éreznek az életükben, azaz egyedüllét, a kilátástalanság, a céltalanság, a sivárság az éppen az a szomjúság, amiről Ézsaiás próféta beszél. Akik pedig már az Istennel járnak, folyamatosan erőt meríthetnek abból, hogy olvassák és látják, Krisztus hogyan szomjazott értük, milyen lelki és testi kínokat élt át azért, hogy ők soha többé ne tapasztalják az Istentől való eltaszítottságot.

3.)Az utolsó ok, amiért Jánosnak meg kell örökíteni Jézus eme szavait, talán a legvilágosabb: hogy megmutassa az Írások beteljesedésével, hogy Jézus a Messiás.

A 28. versben azt olvassuk: „Jézus ezek után tudva, hogy minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: szomjazom.” Azt látjuk, hogy a 22. zsoltár 15. verse megjósolja, előrevetíti Krisztus szomjúságát, amikor is azt mondja: „Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt”. A 69. zsoltár 21. verse pedig azt mondja: „Ételembe mérget tettek, szomjúságomban ecettel itattak.” Mindkét említett zsoltár Dávid szenvedéseivel kezdődik, de valójában Krisztus szenvedéseit jelenítik meg. Az egyik legnagyobb dolog számomra, hogy még ennél a pontnál is, a legkíméletlenebb szenvedések közepette is Krisztus biztosít minket arról, hogy minden prófécia beteljesedett. Max Lucado az egyik könyvében felteszi a kérdést, hogy Jézus miért pont

ebben az utolsó pillanatban határozta el, hogy betölti a próféciát? Szerinte azért, mert tudja, hogy kételkednénk. Tisztában van vele, hogy lennének kérdéseink. És mivel nem akarta, hogy kétségek maradjanak bennünk, ezért az utolsó kínálkozó alkalmat használta ki, hogy bebizonyítsa, Ő a Messiás.

Felmerülhet a kérdés embereken, akik csak most ismerkednek a keresztyénséggel, hogy mi van akkor, ha mégsem Jézus volt Isten Fia? Mi van, ha csak egy eszelős volt, aki beképzelte mindezt magának? De ha az ember utána néz, és tanulmányozza a próféciákat, rájöhet, hogy erről szó sem lehet. Ószövetségi próféciák százai (több, mint 330) teljesedtek be szó szerint Krisztus életében, amelyek alapján meggyőződhetünk, hogy Ő volt a megígért Messiás, az Isten Fia. Ezeket a próféciákat több száz évvel Krisztus előtt foglalták írásba. Erről nem sejtéseink vannak, hanem tudjuk: a könyvek datálása meglepően pontos. Az Ószövetség próféciái szerint a Messiásnak Betlehemben kellett megszületnie, szűztől, ujjongás és örvendezés közepette kellett Jeruzsálembe vonulnia; megprófétálták továbbá, hogy saját népe fogja elutasítani, hogy az egyik követője fogja elárulni, hogy ki fogják hallgatni, mint egy bűnözőt majd pedig elítélik, miközben ő csendben, szótlanul áll a vádlói előtt. Ezek közül a próféciák közül Krisztus mindet, kivétel nélkül beteljesítette, és a listának még nincs vége. A próféciák szerint a Messiást ellenségei megütik és megköpdösik, kicsúfolják és sértegetik. A Messiásnak a kereszten kell –fán lógva– meghalnia, bűnözők között kell szenvednie (gondoljunk a jobbra és balra felől keresztre feszített latrokra), és imádkoznia kell az ellenségeiért. Megírták előre, hogy sorsot vetnek majd a ruháira, de a csontjait nem lehet megtörni. Krisztus élete és halála során ezek közül minden egyes prófécia beteljesedett (és még mennyi van, amelyről említést sem tettünk). A mennyei Atyánk meg akarta mutatni, hogy Krisztus valóban az ő fia volt, és valóban a megígért Messiás, akit elküldött a világba, hogy megszabadítson bennünket a bűneinktől. Krisztus szomja a kereszten számos kijelentés közül az utolsó, amely arról beszél, hogy ő valóban az volt, akinek mondta magát.

A kételyek talán felmerülhettek benned is, aki ma itt ülsz. Talán mindig is hittél Istenben, de soha nem voltál biztos abban, hogy Krisztus az, akinek mondja magát. Kérlek, hogy akkor olvasd el, és vizsgáld meg ezeket az evidenciákat. Isten megadta azt a mennyiségű bizonyítékot, amennyire szükségünk van.

Ahogy láttuk Krisztusnak a kereszten való szomjúságát, tudjuk, hogy fizikai értelemben szenvedett, hogy éhezett, hogy ugyanúgy szomjazott, ahogy te vagy én szoktam szomjazni; nem valamiféle szuper-testben jött le a mennyből, amely nem volt képes szenvedni és fájdalmat érezni. Megjelent ebben a világban, megszületett, ugyanolyan testben, mint az enyém vagy a tiéd, próbákon ment keresztül és kísértéseket élt és végül megmutatta szeretetének mélységet a kereszten. Ha ma a bizalmadat belé helyezed, akkor Ő élő vizet ad neked, amely lehetővé teszi számodra, hogy többé lelki-szellemi értelemben ne érezz szomjúságot. Továbbá újabb és újabb bizonyítékot adott számunkra, azért, hogy igazolja: Ő az, akinek mondta magát.

A kérdés már csak az, meddig akarsz szomjazni? Vagy ha már Ő az, akiben bízol, tudsz-e erőt meríteni belőle, újra és újra?
Ámen!

(Márkus Tamás)